

KALENDARIUM

För en medveten smuts- och lögnkampanj mot svenska patrioter. -Vi återkommer...

När Quisling förde Nansens kamp mot död och fasa i Ryssland

I alla tidigare uppslagsverk — innan "de segrande demokraterna" dök upp från sina skyddsrum inom och utanför Norge — fann man Vidkun Quislings namn vid sidan av Fridtjof Nansens, oupplösligt förbundet vid dennes, som hans främste medarbetare. Men Vidkun Quisling "felbedömde" ju det politiska läget, och trots att han (eller kanske just för att han) i brinnande patriotism, intelligens och moralisk utrustning stod skyhögt över de herrar, vilka på våren 1945 kunde installera sig vid makten, måste dessa senare mätta sig med hans blod. Sedan dess är han — "ärke-quislingen". Hans namn får icke nämnas i heder-värt sammanhang och det renas självfallet även bort från varje beröring med Fridtjof Nansen. På så sätt dödar demokratin — alldeles såsom sker i kommunistvärlden — historiska fakta, vilka ej passa in i mönstret.

Den utmärkta nationella norska tidningen "Folk og Land" reagerar mot det sätt, på vilket Vidkun Quisling av denna ädla demokrati totalt utslätats i samband med högtidlighällandet av Nansenminnet. Det sker i en artikel av Halldis Neegaard Ostbye, och vi återger här följande ur denna artikel för våra läsare:

För att få ett intryck av de förhållanden, under vilka Quisling arbetade, återges här några avsnitt ur ett dåtida reportage, skrivet av "Tidens Tegns" rysslandsexpert och medarbetare Albin Eines:

"En kommandör i Budjonny's kavallerikår frågade plötsligt: Har Ni hört om de näslösa byar? ... Där återstår bara äldringar och barn, soldaterna som drog genom byarna våldtog kvinnorna och lämnade kvar syfilis, det skedde gång på gång ... till sist var dessa byar bara en ruttande sump ..."

Är detta sant, kommandör, frågar Eines.

"Ja, vad skulle vi göra? Inte ens kapten Quisling kunde rädda dessa som förpestade allt omkring sig ..."

... nej, ingen utom Quisling visste någon råd för att rädda det som var livsdugligt, bara de fick lite mat. Så lite mat! (Han höll fram det sista ledet på lillfingeret).

Kapten Quisling skaffade mat till hundratusenden kvinnor och barn. Han kunde stjäla Budjonny's hästar och slakta dem för att låta de uthungrade barnen få något att äta ..."

"Det var alltså under sådana

förhållanden som Vidkun Quisling arbetade?"

"Under sådana förhållanden? Nej, mycket värre förhållanden än Ni kan drömma om i helvetet, sa" den röde kommandören ..."

"Jag visste ingenting", säger Eines, "om min landsman, som levde och verkade därborta och som blivit till en sägen t.o.m. bland de mest härdade röda kommandörer i den mest förhärjade här i världen".

"Ingen ute i den civiliserade världen visste något om detta, eller om den man, denne ensamme man, som på ort och ställe envetet kämpade den kamp som Nansen kämpade ute i Europa mot all världens politiska skurkar för att skaffa fram medicin och mat till de svältande miljonerna", skriver Eines. Och fortsätter:

"Man har icke lov att vara ovetande om en sådan man — och jag gjorde det jag kunde för att få denna kunskap ... Och jag fick veta litet om kapten Quisling, den man som tillsammans med några få medarbetare kämpade den mest hopplösa kamp som har utkämpats".

★

Och så berättar han:

"Det var år 1922 som kapten Quisling blev ledare för internationella Hjälpkommittén i Ryssland. Han hade då varit militärattaché vid den norska legationen i Helsingfors och i Petrograd under tre år. Hans intresse för Ryssland och det ryska folket var utomordentligt. Han lärde sig språket, eller rättare sagt språken. Bland de övriga makternas sändebud och beskickningar var han en auktoritet.

Kapten Quisling var ledare för Nansen-missionens praktiska arbete i hungerdistrikten i Rysslands tidigare kornbod, där steppen slog avgrunds djupa remnor på grund av torkan, där det grå stoftet täckte allt. I detta inferno var det som Quisling arbetade. Där fanns varken vatten eller mat, medan vilda barn i hundratusenden, svultna som vargar, kunde krossa skallen på bönder med stenar, när de misstänkte dem för att ha gömda förråd. Där fanns miljonarméer av löss, som förde med sig smittan från de döda och döende offren för tyfusen, en smittospridning utan motstycke i historien".

"Men detta var icke det värsta", skriver Tidens Tegns medarbetare. "Det var att här höll en man ut, en norrmän och hans medhjälpare, som utan uppehåll kämpade dygnet runt för

att rädda människor, hundratusenden på hungersdödens rand, i hyddor, källare, i rännstenen och i jordhålor ..."

Ute i världen voro politikerna upptagna med att dryfta sina problem ... Det var alls inte så underligt, att jag sett bolsjevikker, som spottat föraktligt när de hör talas om socialdemokrater, men tar av sig mössan när deras motståndare (den anti-kommunistiske) Quislings namn viskas".

"Nansen uppgav i en rapport år 1922 antalet svältande människor till 45 miljoner i Volga-distriktet, Kuban, Krim och i Ukraina.

En Röda kors-syster berättade: Ingen som inte sett det, kan föreställa sig denna verklighet. Döda och döende ligga på gatorna ... De döda slaktas, hade jag så när sagt, styckas och ätas".

Detta refererade Nansen i ett föredrag efter ett besök i hungerdistrikten. Män och kvinnor, galna av svält, gå till kyrkogårdarna, gräva upp lik efter lik. Men därmed icke nog. I sin fruktansvärda förtvivlan och galenskap ha de börjat dräpa varandra. Föräldrar döda sina barn".

★

Vidkun Quisling hade den dagliga ledningen av detta jättearbete, i hungerdistrikten.

I "Tidens Tegns" reportage återges vidare ur Jon Sörensens verk "Fridtjof Nansens saga": Inom Nansen-missionens hjälparbete intar det som kapten Quisling ledde i Ukraina en framträdande plats ... Det verkade överraskande att det skulle råda hungersnöd i detta frodiga land ... Quisling drog ut på en tio dagars färd. Det var, säger han, underligt att nu komma in på gårdarna, gårdar där tidigare välstånd rått. På väggarna hänga bilder av gårdens folk, välklädda och välfödda människor. Nu — med en stum handrörelse mot golvet. Det är, omsatt i ord: lik och trasor.

Hur likt Quisling, den tyste mannen, när han i stället för att säga något gör en tyst gest — — Man ser den enastående generalstabsofficeren i arbete. Han leder kriget mot hungern och döden, mot vanvett och kannibalism. Lugnt och nyktert, intensivt som en laddad dynamo".

GLÖM EJ: 14. april
DE STUPADE
SVENSKARNAS DAG
(Wallberg-Cuula
dagen).